

Com han estat i com som els catalans

Rodolf Llorens

Fecha de publicaci3n:
01/03/2009

Llibre divertit i contundent molt poc dif3s

Sello Editorial:
P3rtic Edicions

Llibre divertit i contundent molt poc dif3s

Contacto de prensa

Nombre: Directora de marketing i comunicaci3n AIG: Marta Oliva i Domènech

Teléfono: 93 492 8155

Email: moliva@grup62.com

Nombre: Andrea Cuéllar

Teléfono: 93 492 8211

Email:
andrea.cuellar@grup62.com

Nombre: Núria Rosell

Teléfono: 93 492 8671

Email:
nuria.rosell@grup62.com

Nombre: Xavier Gafarot

Teléfono: 93 492 86 54

Email: xgafarot@grup62.com

Rodolf Llorens i Jordana va ser un pensador a contracorrent. Arrauxat, contundent i àcid quan convenia, va escriure pensant sempre en positiu, per a un país i una cultura «normals», malgrat les circumstàncies de la Guerra Civil i de l'exili. La frescor i audàcia del seu estil punyent l'apropen a Francesc Pujols i l'allunyen del Noucentisme i d'Eugeni d'Ors, a qui va combatre amb llibres com aquest que presentem, rèplica implacable a Les formes de la vida catalana de Josep Ferrater Mora. El lector hi trobarà una relectura de la Història de Catalunya de Ferran Soldevila, coratjosa, rampelluda a voltes, que té ben poc a veure amb la mesura i el «seny» tantes vegades esmentat. Prenent com a punt de partida els encerts i errors d'altres autors que han provat de definir la idiosincràsia catalana (Jaume Vicens Vives, Josep Trueta, Valentí Almirall o Carles Pi-Sunyer), Llorens desenvolupa la seva pròpia teoria sense embuts. El mateix autor ja ens adverteix, d'entrada, que el llibre l'ha fet a cops de puny «i si al lector tant li repugna el pugilisme farà molt santament de deixar-ho córrer i de no girar cap més full».

Rodolf Llorens

Rodolf Llorens i Jordana (Vilafranca del Penedès, 1910 - Caracas, 1985). Llicenciat en filosofia el 1930, va fer de professor en diferents centres, però aviat es convertí en un dinamitzador cultural de la seva vila (historiador, arxiver, dramaturg, fundador de magazins...) i en un notable «home polític», vinculat primer a ERC i a la Unió de Rabassaires, i més endavant al PSUC. Empresonat pels Fets d'Octubre de 1934, va ser secretari de la Comissaria de Banca, Borsa i Estalvi de la Generalitat, va ser capità d'infanteria durant la Guerra, i l'exili va dur-lo del camp de concentració d'Arlès a Caracas. Allí va ser professor a la Facultat de Filosofia i es dedicà al cinema, sense oblidar mai els seus orígens: va ser president del Centre Català, va fundar el col·lectiu Terra Ferma i va ser mantenidor dels Jocs Florals. Va tornar a Catalunya el 1976, però només de visita. Entre la seva obra escrita, destaquen els títols La Ben Nascuda (1937), rèplica a La Ben Plantada de Xènius, Catalunya poble dissortat -els catalans, gent sortosa- (1974), Josep Robreño i el nou concepte de la Renaixença (1982) i L'hegemonia vilafranquina en l'hegemonia catalana (1984). Resta inèdit un estudi sobre l'exili català a Caracas.